

бѣ се спряло на бивуакъ на южната частъ на селото, а по къмъ сѣверъ — бѣше бивуака на 4-а Стрѣлкова бригада, която почти едноврѣменно бѣ пристигнала съ опълчението, но само по другъ пѣтъ.

На стотина крачки отъ бивуака имаше една кръчма. При тѣзи кръчма се тѣлпияхъ много войници отъ стрѣлковата бригада. По едно врѣме се зачу отъ къмъ кръчмата отчаянъ викъ. Като дежуренъ по дружината, азъ се затекохъ къмъ кръчмата и, едвамъ, като си пробихъ съ сила пѣтъ, влѣзохъ въ нея и видяхъ слѣдующата картина:

Нѣколко войника тегляха една жена, види се, жената на кръчмарина, която, оплашена отъ дѣрзкитѣ войници, викаше мѣжътъ си на помощъ. Но този послѣдния обаче, също бѣше окръженъ отъ множеството войници, та затуй не можеше да се притече на помощъ.

Съ влизанието си въ кръчмата, азъ силно — съ високъ гласъ извикахъ и заповѣдахъ на войниците да излѣзатъ вънъ.

Войниците, щомъ чуха заповѣдта ми и ме видяха, спустнаха се да бѣгатъ, като падаха и се прискачаха единъ други. Когато въ кръчмата не останаха войници, азъ захухъ силни глъчки и псувни, които идяха отъ зимника. Той се оказа прѣпълненъ съ войници. Тѣ бѣха исправили една бѣчва, пълна съ вино на едното дѣно, отбили другото — и черпяха отъ нея, — кой съ каквото може и пияха.

Мнозина отъ войниците, по нѣмание съжина, грѣбяха съ фуражкитѣ, па даже и съ ботушитѣ си.

— Ваше благородие! Ний квасецъ, квасецъ дойдохме да приемъ, завикаха тѣ, като чуха заповѣдта ми да излизатъ отъ зимника и ме видяха. Зимника и кръчмата се испразниха. Само единъ войникъ отъ 15 стрѣл. баталионъ отказа да ми изпълни заповѣдта и да излезе.

— Вий нѣмате право да ми заповѣдвате, ми отговори той, азъ имамъ свой началникъ.

Войника не изглѣждаше да е пьянъ, при всичко това, за да се не случи нѣкоя неприятность, не на-